

Sygn. akt IV CSK 359/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. R.
przeciwko C. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle potrzeby wykładni art. 362 k.c. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Ocena wysokości należnego zadośćuczynienia zawsze zależy od uwzględnienia całokształtu konkretnego stanu faktycznego i elastycznych kryteriów, a także pozostaje w sferze prawa sędziowskiego. Choć można z rozstrzygnięciem w tym zakresie polemizować, to ustalając je w przyjętej w tej sprawie wysokości Sąd II instancji nie naruszył w sposób oczywisty prawa. Również nie jest przejawem oczywistego naruszenia prawa zastosowanie instytucji przyczynienia się poszkodowanego. Natomiast wskazywana przez poszkodowanego potrzeba wykładni art. 362 k.c. sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy sąd może odmówić zastosowania instytucji przyczynienia się poszkodowanego ze względu na zasady współżycia społecznego. Sugerowana przez skarżącego w tym zakresie rozbieżność w orzecznictwie sądów apelacyjnych nie występuje. Nawet z powołanego w skardze kasacyjnej judykatu nie wynika wyrażnie i bezpośrednio odmowa zastosowania tej instytucji prawnej tylko na zasady współżycia społecznego, a w szczególności na sytuację życiową osoby poszkodowanej - jest to powiązane z okolicznościami danego zdarzenia. Samo brzmienie art. 362 k.c. pozwala *de facto* na uwzględnienie zasad współżycia społecznego, tyle że niedotyczących oczywiście sytuacji życiowej osoby poszkodowanej, lecz okoliczności danego zdarzenia i zachowania samej osoby poszkodowanej - sąd elastycznie może oceniać stopień winy sprawcy i poszkodowanego oraz „stosowność” okoliczności. Ocena taka może prowadzić nawet do wniosku, że przyczynienie się powinno zostać uwzględnione wyłącznie w stopniu symbolicznym. Ponieważ jednak u źródeł instytucji przyczynienia się leży obiektywna relacja kauzalna, nie można, tak jak chciałaby skarżąca, nie

zastosować jej tylko z uwagi na okoliczności leżące całkowicie poza tą relacją kauzalną (np. sytuację życiową osoby poszkodowanej). Kwestia ta nie budzi wątpliwości w doktrynie (a przynajmniej skarżąca nie wskazuje na żadne sprzeczne poglądy) ani w judykaturze (nie ujawnia jej powołane przez skarżącego orzecznictwo), zatem nie wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy - wątpliwość co do wykładni prawa ma tylko charakter subiektywny.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.